

Hồi Thứ Bốn Mười Bốn

HÌNH CỤ ĐẶC BIỆT CỦA ĐÔNG BÌNH HẦU

Trong nhà thất chỉ còn lại ba người là Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc và Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên lại bên Thượng Quan Kỳ, giơ bàn tay trắng như tuyết khẽ vỗ vai Thượng Quan Kỳ nói nhỏ:.

– Võ công người thiệt giỏi. Nếu không có người thì cả ba chúng ta còn bị giam giữ trong tay bọn Cùng Gia Bang.

Thượng Quan Kỳ ngớ ngẩn một hồi rồi cười lạt.

Đỗ Thiên Ngạc khẽ thở dài nghĩ bụng: “Không ngờ anh chàng bị thuốc mà thần trí mê man đến thế. Nếu không tìm cách làm cho chàng hồi tỉnh lại để lâu ngày thân thể tất bị thương tổn rất nhiều.”

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều buông một tiếng thở dài, trên mặt thoáng lộ vẻ thương tiếc. Nàng dất anh chàng Thượng Quan Kỳ bộ mặt vàng khè lại sánh vai cùng ngồi trên chiếc ghế gỗ.

Đỗ Thiên Ngạc cũng giả vờ trúng độc, lại ngồi phía sau Liên Tuyết Kiều. Đây là lần thứ nhất Đỗ nghe nàng buông tiếng thở dài, mà cũng là lần thứ nhất mặt nàng thoáng lộ vẻ thương tiếc.

Thượng Quan Kỳ vẫn ngớ ngẩn như người si ngốc, chẳng ra vẻ vui tươi mà cũng không ra chiều buồn thảm. Trừ việc ăn cơm ra, chàng tựa hồ không quan tâm đến bất luận là sự việc gì trên thế gian.

Liên Tuyết Kiều không e dè gì cả, trước mặt Đỗ Thiên Ngạc nàng cũng cầm tay Thượng Quan Kỳ hỏi:

– Võ công cùng chiêu thức người đã thành một phái đặc biệt không hiểu người học được ở đâu?

Lần này Thượng Quan Kỳ dường như đã nghe lời nàng hỏi, khẽ nhíu cặp lông mày, ngẫm nghĩ hồi lâu rồi đáp:

– Ở trong một ngôi chùa lớn.

Liên Tuyết Kiều hỏi:

– Chùa Thiếu Lâm phải không?

Thượng Quan Kỳ gật đầu, rồi lại lắc đầu nói:

– Ở một ngôi chùa lớn, nhưng những người trong chùa đó đều biến thành những bộ xương khô.

Liên Tuyết Kiều hỏi lại:

– Người bảo sao?

Thượng Quan Kỳ đáp:

– Đều biến thành những bộ xương khô!

Chàng nói liền mấy câu, nhưng không còn cách nào thuật được rõ ràng.

Liên Tuyết Kiều khẽ thở dài nói:

– Ta phải cho người uống chút thuốc giải mới được!

Nàng thò tay vào bọc lấy ra một cái bình sứ nhỏ, móc một viên thuốc trắng cầm trong tay. Nàng trầm ngâm một lúc rồi lại bỏ vào bình.

Liên Tuyết Kiều đột nhiên thay đổi ý kiến không cho Thượng Quan Kỳ uống thuốc giải độc nữa.

Trong sảnh đường bỗng nổi lên tiếng ngáy nhè nhẹ, thì ra Thượng Quan Kỳ đã nằm ngã xuống ghế ngủ thiếp đi.

Đỗ Thiên Ngạc cũng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say, nhưng vẫn ngấm ngấm để ý xem nữ lang áo trắng cất bình thuốc vào đâu, ông theo dõi từng cử động của nàng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều thủng thảng đi vào phòng. lát sau nàng trở ra mang theo một cái chăn mền và kê hai chiếc ghế dài sát vào nhau để Thượng Quan Kỳ nằm được thư thái hơn. Nàng lại mở chăn ra đắp cho Thượng Quan Kỳ. Đoạn thông thả trở vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc không khỏi cười thầm tự nhủ: “Coi điệu này thì lão Đỗ sẽ bị ra rìa!”.

Đỗ còn đang ngẫm nghĩ vẫn vơ, lại thấy Liên Tuyết Kiều trở ra cầm cái gối thêu hoa gối vào đầu cho Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ dường như một nhọc phi thường. Tuy Liên Tuyết Kiều mấy lần nâng lên đặt xuống, mà thủy chung mắt chàng vẫn nhắm chặt.

Liên Tuyết Kiều gối đầu cho Thượng Quan Kỳ xong, cũng vươn vai ngáp dài, dường như bị mấy ngày đêm chật vật nên ra chiều mỗi mệt. Nàng trở gót vào phòng. Nhưng đi được mấy bước đột nhiên quay trở lại, đến ngồi bên Thượng Quan Kỳ, rút khăn tay trong túi ra khẽ lau mặt chàng.

Đỗ Thiên Ngạc chợt dạ nghĩ thầm: “Con quỷ này gồm thật, dễ thường thị đã phát giác ra trên mặt Thượng Quan Kỳ bôi thuốc cải trang. Đỗ còn đang suy nghĩ, lại thấy nữ lang áo trắng lục trong người Thượng Quan Kỳ. ông thở dài lẩm bẩm: “Thôi hỏng rồi! Thị mà tìm thấy thuốc cải trang trong người Thượng Quan Kỳ, thì không khéo liên can cả đến mình?”.

Đỗ Thiên Ngạc vẫn đem theo bên mình thứ thuốc phục hồi chân tướng cho

Thượng Quan Kỳ và cũng đưa cho chàng một bình. Ông chắc bình thuốc đó chàng cất trong bọc, bây giờ Liên Tuyết Kiều đã khám xét mình chàng thế nào cũng lòi ra.

Dè dặt, sự việc lại diễn xuất ra ngoài ý nghĩ của ông ta. Liên Tuyết Kiều lục tìm khắp trong người Thượng Quan Kỳ hồi lâu mà chẳng thấy chi hết. Bỗng nghe nàng khẽ thở dài lẩm bẩm: “Thế này thì lạ thật”. Đỗ Thiên Ngạc biết rõ Liên Tuyết Kiều đã nhất quyết là Thượng Quan Kỳ bôi thuốc cải trang, nhưng không có cách nào chứng minh ra mà thôi. Ông thấy Liên Tuyết Kiều tìm không ra thuốc cải trang, bất giác cũng thò tay sờ vào chỗ giấu thuốc trong người mình.

Ông vội choàng người lên, tựa như người bị đánh một quyền thật mạnh, suýt nữa thất thanh la lên. Vì những thuốc ông giấu trong mình cũng đi đâu mất hết.

Bây giờ ông chẳng phải cần suy nghĩ cũng hiểu là Liên Tuyết Kiều sờ đi không tìm thấy thuốc trong mình Thượng Quan Kỳ là nhất định có người lấy mất rồi.

Chế được thứ thuốc này không phải dễ dàng vì mấy vị chính ấy, ở thứ cây mọc ở núi Bạch Sơn ngoài quan ải. Muốn chế được thứ thuốc này không tới đó để tìm kiếm mấy vị chính không xong.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm lo lắng trong lòng vì nếu không có thứ thuốc để phục hồi chân tướng thì Thượng Quan Kỳ suốt đời có bộ mặt vàng khè, khô đét, không tài nào khôi phục lại được bản tướng tuấn tú nữa.

Liên Tuyết Kiều không tìm thấy thuốc trong mình Thượng Quan Kỳ để chứng minh sự xét đoán của nàng, song dường như nàng vẫn không nản chí đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc. Nàng trầm ngâm một lát rồi từ từ tiến tới.

Đỗ Thiên Ngạc vội ngấm ngấm vận động chân khí, giả vờ ngủ say.

Liên Tuyết Kiều tới gần Đỗ Thiên Ngạc, thoát tiên nàng rút lấy cây nhuyễn tiên trên lưng ông ra rồi lục tìm khắp trong người một cách rất kỹ càng mà chẳng thấy gì. Nàng bâng khuâng đứng dậy, thở phào một cái lẩm bẩm một mình: “Lạ thật!”

Đỗ Thiên Ngạc hé mắt nhìn Liên Tuyết Kiều đứng quay lưng về phía mình và không phòng bị gì hết. Ông chỉ đưa tay ra là lập tức điểm trúng huyệt đạo nàng. Ông rất quan tâm về Thượng Quan Kỳ bị thuốc mê. Nếu để lâu ngày thì thần trí chàng bị tổn thương rất nhiều. Đã mấy lần ông toan ra tay điểm huyệt Liên Tuyết Kiều để lấy thuốc giải độc cho chàng rồi sẽ tính. Nhưng mỗi lần ông sắp động thủ lại cố gượng dần lòng.

Bỗng thấy Liên Tuyết Kiều ngẩng mặt lên nhìn nóc nhà ngơ ngẩn một hồi, rồi lại từ từ đi vào trong phòng.

Nhà đại sảnh trở lại yên tĩnh, chỉ có tiếng ngáy pho pho của Thượng Quan Kỳ phá tan bầu không khí tịch mịch.

Đỗ Thiên Ngạc cố nhắm mắt lại, hy vọng một giấc ngủ thật sự đến với mình, một là để lấy lại sức khỏe, hai là khỏi phải che đậy bằng cách giả vờ ngủ say. Ông biết rõ Liên Tuyết Kiều là người thông tuệ khác thường, mình chỉ sơ hở một chút là đủ gieo vào óc nàng một mối nghi ngờ ghê gớm.

Bỗng trong phòng có tiếng động lịch kịch, rõ ràng là Liên Tuyết Kiều cũng không tài nào ngủ được.

Lát sau, quả nhiên Liên Tuyết Kiều lại từ từ đi ra, đưa mắt sắc như dao nhìn Đỗ Thiên Ngạc rồi thủng thẳng bước tới ngồi bên Thượng Quan Kỳ. Nàng chăm chú nhìn chàng một lúc lâu rồi tự hỏi: “Rõ ràng gã dùng thuốc cải trang, mà sao không mang thuốc giải đi theo”?

Thượng Quan Kỳ mới dùng thuốc cải trang lần đầu, nên chưa được thận trọng, phía dưới trái tai gần cổ hã còn để hở một vết nhỏ xíu. Nói là vết thì không đúng mà chính là màu da trắng. Chính điểm này đã khiến cho Liên Tuyết Kiều phải nghi ngờ. Sau khi nàng kiểm tra kỹ lại một lúc, nàng nhất định là Thượng Quan Kỳ đã bôi thuốc cải trang. Những người trong võ lâm một khi cải trang rồi ai cũng giắt thuốc phục hồi bản tướng trong mình để phòng khi dùng đến.

Đỗ Thiên Ngạc lưu tâm nhìn sắc mặt nàng thay đổi luôn luôn, mấy lần thoáng lộ vẻ sát khí rồi trở lại bình tĩnh, rõ ràng trong tâm trạng nàng đang có những ý nghĩ xung đột nhau.

Mấy ngày ở gần Liên Tuyết Kiều, Đỗ Thiên Ngạc nhận ra tâm địa nàng độc ác vô cùng. Trái lại, sắc đẹp nàng lại khiến cho nguyệt thẹn hoa nhường, thì ra dung nhan và tâm địa nàng là hai thái cực.

Đỗ Thiên Ngạc ngấm ngấm tụ tập nội lực, đồng thời hé mắt nhìn cử động của nàng. Để phòng nàng định giết Thượng Quan Kỳ thì lập tức ra tay cứu viện. Nhưng sự tình lại diễn biến khác với ý nghĩ của ông. Liên Tuyết Kiều trầm ngâm một lúc rồi đột nhiên đưa hai tay ra bồng Thượng Quan Kỳ lên đem vào phòng.

Đỗ Thiên Ngạc sợ run lên nghĩ thầm: “Nếu nàng đem Thượng Quan Kỳ vào phòng để hạ sát thì thật là thâm độc bí hiểm vô cùng. Mình đang giả vờ ngủ say, không có lý gì lại dậy theo vào phòng. Nhưng ông là người bôn tẩu giang hồ đã nhiều, lịch duyệt càng lắm. Ông trấn tĩnh lại ngay, vì nghĩ rằng nàng có ý muốn giết Thượng Quan Kỳ thì bất tất đem vào trong phòng. Ông nín thở lắng tai nghe nhưng không thấy một chút thanh âm nào.

Trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trong phòng vẫn im lặng như tờ, Đỗ Thiên Ngạc không nhẫn nại được nữa, nghĩ lẩn thẩn, hay là nàng đem Thượng Quan Kỳ vào phòng, bóp cổ hạ sát chàng cho kín đáo cũng chưa biết chừng.

Nghĩ vậy ông nóng ruột quá, hé mắt nhìn quanh nhìn quanh rồi sẽ nhón chân đứng dậy từ từ đi vào cửa phòng. Ông ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy Thượng Quan Kỳ đang nằm ngửa trên giường, ngủ say chưa tỉnh.

Nữ lang áo trắng thì ngồi bên cửa sổ trông ra ngoài, chẳng biết nàng đang có

tâm sự gì. Búi tóc nàng xõa ra rũ xuống vai. Thỉnh thoảng luồng gió hiu hiu bay hất mái tóc lên, để lộ da trắng như tuyết, mặt đẹp như hoa.

Đỗ Thiên Ngạc nhìn phía sau lưng nàng coi có vẻ rất nhàn nhã. Con người tuyệt mỹ lòng như rắn rết kia, tựa hồ khôi phục lại nhân tính với bản ngã lương thiện. Không hiểu nàng trông sắc mây bên ngoài cửa là biến ảo thất thường để hồi tưởng lại những điều dĩ vãng, hay là nàng sức nhớ đến những chuyện thương tâm, bỗng nàng buông một tiếng thở dài, từ từ xoay người lại, mở chiếc chăn bông ra đắp cho Thượng Quan Kỳ.

Đỗ Thiên Ngạc rất lấy làm lạ tự hỏi: “Tại sao thốt nhiên nàng đem lòng luyến tiếc Thượng Quan Kỳ như vậy không hiểu có dụng ý gì”.

Đỗ Thiên Ngạc còn đang ngẫm nghĩ bỗng nghe thấy tiếng chân người lật đật đi vào. Liên Tuyết Kiều ở trong phòng rất thính tai nghe tiếng vội quay phắt lại.

Đỗ Thiên Ngạc muốn tránh thì đã không kịp. Ông sợ Liên Tuyết Kiều phát giác ra mình giả vờ trúng độc rồi có thể đi đến chỗ ngờ luôn cả Thượng Quan Kỳ giả trá trà trộn vào để dò thám nàng. Ông nơm nớp sợ nàng hạ thủ một cách đột ngột, liền nhảy vào phòng đứng bên giường.

Liên Tuyết Kiều đôi mắt long lanh ngó Đỗ Thiên Ngạc rồi giục.

– Người ảm ngay gã nằm trên giường đó dậy.

Đỗ Thiên Ngạc chẳng kịp suy nghĩ nàng có dụng ý gì đưa tay ra ảm Thượng Quan Kỳ lên. Mới trong chớp mắt, mà tiếng bước chân đã đến sau lưng rồi dừng lại. Đỗ Thiên Ngạc nhìn ra thấy một người toàn thân vận đồ đen đứng lù lù ngay trong cánh cửa phòng.

Bộ mặt người này cũng đen chằng kém gì quần áo, tựa như người trong lò than mới móc ra. Dưới cằm để bộ râu dài cũng đen nhánh. Song đôi mắt lão sáng rực, tưởng chừng như nhìn thấu gan, ruột người ta.

Liên Tuyết Kiều giương cặp mắt lạnh lùng sắc như dao nhìn trừng trừng người áo đen. Hai cặp mắt nẩy lửa nhìn nhau và cả hai người cùng không nói gì. Nhưng cứ trông tia mắt họ mà đoán thì biết tình ý hai bên chẳng ưa gì nhau, lại còn gườm nhau là khác. Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà, người áo đen hỏi bằng giọng rất sắc bén:

– Quận chúa vất vả lắm phải không?

Liên Tuyết Kiều cũng cất tiếng chào:

– Hầu gia vẫn mạnh khỏe chứ? Đã đến ba bốn năm ta chưa gặp nhau rồi nhỉ?

Người áo đen ngoác miệng ra cười khẩy rồi nói:

– Quận chúa là tay tài hoa tuyệt thế, dò la “Tam bảo” chắc là đã ra manh mối. Bản tòa xin có lời kính mừng quận chúa.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy chưa điều tra được “Tam bảo” giấu đâu nhưng đã bắt được người cất giấu tam bảo giao cho nghĩa phụ tôi phát lạc.

Người áo đen nói:

– Thế cũng kể là thu lượm được một chút kết quả nhỏ xíu.

Hắn lại đưa mắt nhìn Đổ Thiên Ngạc hỏi Liên Tuyết Kiều:

– Vị này phải chăng quận chúa mới thu làm thuộc hạ?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Y tuy là người mới thu phục được, song không phải là thuộc hạ tôi.

Người áo đen cười lạt nói:

– Y cũng không phải là người quản hạt dưới quyền lão phu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ tôi thu phục y vào đội cận vệ.

Người áo đen nói:

– À! thế ra y thuộc hàng cận vệ của Vương gia. Võ công y chắc là giỏi lắm?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Y chính là một nhân vật tiếng tăm lừng lẫy với cái biệt hiệu Quan Ngoại Tiên Thần, tên gọi Đổ Thiên Ngạc.

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Tiếng tăm y cũng xoàng thôi. Thế mà đứng vào hàng cận vệ của Vương gia thì chỉ kể vào hạng tầm thường.

Đổ Thiên Ngạc nghe lão nói, tức giận đầy ruột, song ngoài mặt vờ như không để ý gì.

Liên Tuyết Kiều đưa tay ra vén mớ tóc xõa xuống vai, nhìn lên hỏi:

– Hầu gia đảm nhận chức vụ trọng yếu, qua đây hẳn có việc gì?

Người áo đen bước đến bên Đổ Thiên Ngạc, phóng hai luồng nhãn quang nhìn vào mặt Thượng Quan Kỳ.

Lão không trả lời Liên Tuyết Kiều lại hỏi nàng:

– Vị này cũng mới được thu phục vào hàng cận vệ của Vương gia ư?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Hầu gia lại đoán trật rồi. Tôi mới thu gã vào dưới trướng tôi.

Người áo đen đột nhiên chìa ngón tay đen thui sờ vào Thượng Quan Kỳ.

Liên Tuyết Kiều lạng người đi một cái đến sát bên người áo đen, rút cây ngọc trâm trên đầu ra làm binh khí chí vào huyệt “Khúc trì” lão. Người áo đen rụt

tay về, cười gằn hỏi:

– Quận chúa có biết đây là đâu không?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Là một phân đà nhỏ xíu chứ gì?

Người áo đen ngẩng nhìn nóc nhà, giọng oai vệ hỏi:

– Quận chúa có biết bản tòa đến đây về việc gì không?

Liên Tuyết Kiều cũng đáp buông thông:

– Là một cuộc tuần tra thường lệ chứ gì?

Người áo đen nghiêm nghị nói:

– Tôi tuân lệnh Vương gia đến đây điều tra một vụ trọng đại.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Mặc dù Hầu gia tuân hành vương mệnh, nhưng vẫn không thể hạ thủ để gây thương tích cho thuộc hạ tôi Xin Hầu gia hãy lui lại một bước rồi sẽ nói chuyện cũng chưa muộn,

Người áo đen nổi giận nói:

– Phải chăng quận chúa muốn động thủ với bản tòa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đầu cây ngọc trâm của tôi tẩm thuốc kịch độc. Dù Hầu gia muốn động thủ, tôi e rằng không nổi đâu.

Người áo đen đã bị điểm huyết đành chịu nước lép lùi lại hai bước. Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn Đỗ Thiên Ngạc bảo:

– Người đặt y xuống giường mau! Lúc nữa sẽ cứu cũng chưa muộn.

Đỗ Thiên Ngạc tự hỏi: “Không biết Thượng Quan Kỳ bị thương chỗ nào”. Nhưng cũng theo lời nữ lang đặt chànng xuống giường.

Liên Tuyết Kiều búi tóc cài trâm lại rồi nói:

– Hầu gia có điều chi dạy bảo, bây giờ xin nói đi.

Người áo đen nói:

– Việc quận chúa bị người bắt sống, Vương gia đã biết rồi đó!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nghĩa phụ tôi bản lãnh nghiêng trời, tai mắt khắp thiên hạ. Việc gì mà người chả biết? Điều đó có chi là lạ?

Người áo đen nói:

– Vương gia mắc bận, dùng chim thần ưng đưa thư đến sai tôi điều tra việc này để làm báo cáo tường tận.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đệ tứ quận chúa đã vâng mệnh tới nơi và đem theo thuốc của Vương gia ban đưa cho tôi uống.

Người áo đen hỏi:

– Quận chúa đã uống chưa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Thuốc này uống vào là quên hết mọi việc về trước.

Người áo đen hỏi:

– Sao! Quận chúa không uống ư? Chà? Thế thì gan to thật!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đã là mệnh lệnh của Vương gia, lẽ nào tôi dám kháng cự.

Người áo đen hỏi:

– Vậy quận chúa đã uống hay chưa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu tôi uống rồi thì bây giờ sao còn nói chuyện với Hầu gia được.

Người áo đen khẽ thở dài nói:

– Quận chúa nói vậy thì ra chưa uống tí nào?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Khi ấy đệ tứ quận chúa bức bách tôi uống, tôi lại đang bị giam hãm trong tay địch thủ, muốn sống chẳng được, muốn chết không xong, thì nghĩ thầm rằng: “Thuốc này uống vào bất quá chỉ quên hết những sự đã rồi. Nhưng vừa toan uống thì bị Bang chúa Cùng Gia Bang là Âu Dương Thống cướp mất. Đệ tứ quận chúa cũng bị áp lực của bọn chúng ỷ đông người đuổi đi”.

Người áo đen hỏi:

– Đệ tứ quận chúa bây giờ ở đâu?

Liên Tuyết Kiều đáp:

– Tôi cũng không biết nữa.

Người áo đen cười lạt hỏi:

– Tôi nghe nói quận chúa sấn tay bị bắt, chẳng biết có đúng không?

Liên Tuyết Kiều nhìn thẳng vào mặt người áo đen đáp:

– Việc tôi bị bắt quả nhiên có thật. Nhưng Hầu gia gạn hỏi để làm gì?

Người áo đen trừng mắt hỏi lại:

– Sao? Quận chúa không biết thân phận mình ư? Chẳng lẽ bản tòa không có quyền tra hỏi quận chúa?

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đông, tây, nam, bắc bốn vị Hầu gia tuy quyền cao chức trọng thật. Song cái quyền tra hỏi bản quận chúa thì chưa chắc đã được.

Người áo đen ngửa mặt lên cười khanh khách nói:

– Quận chúa gửi thân nơi nhà phú hào, mấy năm chưa về vương phủ, chắc là chưa rõ luật lệ nơi đây thay đổi nhiều rồi.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Tuy tôi gửi thân nơi Mẫn Trạch, song vẫn thường được phũ dụ của Vương gia. Nên những việc trong Vương phủ, tuy không dám nói láo là biết hết các chi tiết, song những việc thay đổi lớn, đều có dụ đưa đến. Trong bản tu chính luật pháp, không có điều nào nói đến bản quận chúa phải lệ thuộc vào Đông Bình Hầu...

Ngừng một lát nàng lại nói:

– Hầu gia tuy ở ngôi vị cao nhất trong tứ hầu, song bản quận chúa vị tất đã kém gì Hầu gia?

Người áo đen dường như bị những lời sắc bén của Liên Tuyết Kiều làm cho căm tức, hai mắt lão long lên sòng sọc, xẵng giọng nói:

– Chẳng lẽ lão phu giữ chức quyền của Vương gia ban cho lại kém cả con tiện tỳ như ngươi?

Đang lúc cáu giận, người áo đen thốt ra hai chữ “tiện tỳ”, biết rằng lỡ miệng, vội ngừng lại không nói nữa. Liên Tuyết Kiều lạnh lùng nói:

– Ta gọi ngươi một điều Hầu gia, ngươi lại ỷ mình già nua mở miệng nói càn...

Người áo đen đang bẽn lễn lại bị Liên Tuyết Kiều ăn miếng trả miếng, lão biến sắc nói tiếp:

– Bản tòa giữ luật lệ trong tay, chấp pháp nghiêm minh, bất luận người thân thích đến đâu cũng không dám nhìn nhận. Quận chúa tuy được Vương gia sủng ái, nhưng nếu phạm luật thì bản tòa cứ phép gia hình.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đáng tiếc là bản quận chúa lại không phạm pháp.

Người áo đen nói:

– Quận chúa bị địch bắt hàng mấy ngày trời khó lòng giữ cho khỏi tiết lộ những việc cơ mật của bọn ta.

Liên Tuyết Kiều chau mày nói:

– Hầu gia không được ngậm máu phun người.

Người áo đen lạnh lùng nói:

– Vì lão phu là người hành pháp, không thể không nghi ngờ...

Đỗ Thiên Ngạc đang ôm Thượng Quan Kỳ, dường như hai bên gây gổ làm chàng tỉnh giấc. Chàng mở hai mắt thao láo, đứng phắt dậy, lạnh lùng nhìn người áo đen, rồi từ từ bước lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen cặp mắt láo liên hết nhìn Đỗ Thiên Ngạc lại nhìn Thượng Quan Kỳ nói:

– Bản tòa nhân danh chấp chưởng hình pháp, xin quận chúa tự trói mình lại.

Nói xong lão thò tay vào bọc lấy ra một dây khóa sắc vàng, quăng đánh xoảng một tiếng.

Đỗ Thiên Ngạc chú ý nhìn dây khóa này ánh vàng rực rỡ, tựa hồ đánh bằng hoàng kim. Khóa hình quả đào còn dây dài ba thước. Vừa trông đã biết ngay là một thứ hình cụ đặc biệt.

Liên Tuyết Kiều đưa mắt nhìn thứ hình cụ bằng vàng đó rồi đột nhiên đưa tay ra vỗ vai Thượng Quan Kỳ.

Thượng Quan Kỳ thốt nhiên toàn thân run lên, phóng hai tia mắt dữ dội nhìn chăm chăm vào người áo đen dường như muốn động thủ.

Liên Tuyết Kiều tủm tủm cười nói:

– Hầu gia! Gã đã được nghĩa phụ ân ban cho thuốc “Xá mệnh đơn”. Tôi đeo xiềng e rằng gã lại vô lễ với hầu gia.

Người áo đen ngó Thượng Quan Kỳ một lúc lạnh lùng nói:

– Bản tòa lại sợ lỡ tay đánh chết thuộc hạ của quận chúa.

Liên Tuyết Kiều cười nói:

– Hình cụ dây xiềng này là của nghĩa phụ ban ra, thấy dây xiềng cũng như thấy mặt nghĩa phụ. Giờ Hầu gia đã lạm dụng đến hình cụ này, dĩ nhiên tôi không dám phản kháng. Nhưng chờ khi tôi gặp nghĩa phụ, chúng ta sẽ tính món nợ này.

Nàng nói xong từ từ đưa tay ra đút vào xiềng rồi buộc lên cổ. Hai tay nàng nắm chặt lấy cái khóa. Bỗng nghe tiếng loảng xoảng vang lên, dây khóa rít chặt lại, cổ tay cùng cổ nàng cột liền vào nhau. Dây xiềng xích vàng này chế rất tinh xảo, một khi khóa lại thì người nội lực thâm hậu, võ công cao cường đến đâu cũng không thoát ra được.

Người áo đen cười khanh khách nói:

– Xin thứ cho tôi đã mạo phạm quận chúa...

Chưa dứt lời, Thượng Quan Kỳ nhảy xổ lại giơ chưởng lên đánh vào trước ngực người áo đen.

Người áo đen dường như biết chưởng thế Thượng Quan Kỳ rất mãnh liệt, lão không vung chưởng ra đỡ, né mình đi tránh khỏi.

Thượng Quan Kỳ đánh một chưởng không trúng, liền đuổi theo phóng cả quyền cước ra. Trong chớp mắt chàng đánh luôn năm quyền ba cước. Mấy chiêu này chẳng những mau lẹ tuyệt vời mà cực kỳ mãnh liệt, khiến người áo đen phải lùi ra ngoài phòng. Đỗ Thiên Ngạc đứng bên đã nhìn thấy Thượng Quan Kỳ có vẻ thất thường, song chưa nghĩ ra những chỗ khác lạ, bất giác ông thông thả theo ra ngoài phòng và thấy hai người đang chiến đấu kịch liệt.

Người áo đen bản lĩnh cũng rất cao siêu, phóng quyền cước phát ra những tiếng gió vù vù.

Chỉ trong khoảnh khắc hai bên đã đánh nhau năm sáu chục chiêu.

Thượng Quan Kỳ, càng đánh càng hăng, chiêu thức biến hóa rất là kỳ diệu, thoát vung chưởng thoát phóng chỉ, đòn nào cũng hiểm độc vô cùng. Thật là một cuộc đấu thí mạng.

Người áo đen không ngờ bản lĩnh của chàng cao siêu đến thế, mặt lão lộ vẻ kinh dị và trong lòng đã có ý khiếp sợ.

Liên Tuyết Kiều buông tràng cười ngạo nghễ hỏi:

– Hầu gia? Võ công gã thuộc hạ mới thu được này có khá không?

Người áo đen vừa vung chưởng cự địch vừa lớn tiếng:

– Quận chúa bảo gã ngừng tay ngay? Nếu còn để gã tiến lên thì bản tòa phải hạ độc thủ, dùng binh khí kết liễu tính mệnh gã.

Liên Tuyết Kiều cười lạt khẽ bảo:

– Người dừng tay thôi?

Thượng Quan Kỳ vâng lời ngừng tay, tung mình lại đứng bên Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen không ngờ một gã vô danh mà võ công lợi hại đến thế, nên đối với người tiếng tăm lừng lẫy là Quan Ngoại Tiên Thần Đỗ Thiên Ngạc, lão không dám coi thường nữa.

Người áo đen đằng hắng một tiếng rồi nói:

– Quận chúa mới thu được tên thuộc hạ, võ công gã quả nhiên cao cường. Bản tòa thành thực mừng cho quận chúa.

Liên Tuyết Kiều lạnh lùng hỏi:

– Nghĩa phụ tôi hiện giờ ở đâu. Bao giờ tôi mới được bái kiến?

Người áo đen đáp:

– Vương gia hành tung không nhất định, gặp được người không phải là một chuyện dễ.

Liên Tuyết Kiều tức giận nói:

– Nếu chưa biết nghĩa phụ ta hiện giờ ở đâu sao còn xiềng xích ta làm gì.

Mau mau buông tha ta ra!

Người áo đen nói:

– Quận chúa đã trót đeo xiềng vào thì đành hãy chịu để đó ít lâu.

Liên Tuyết Kiều nói:

– Nếu người không chịu mở xiềng cho ta thì ta phải độc đoán.

Giữa lúc ấy bỗng nghe có tiếng chân người đi tới.

Người áo đen khoát tay, cười nói:

– Có người tới, quận chúa hãy trở vào phòng chờ một chút.

Liên Tuyết Kiều cười lật trở gót vào phòng. Thượng Quan Kỳ đi sát Liên Tuyết Kiều vào phòng, còn Đỗ Thiên Ngạc thì đứng giữa cửa. Mọi người quay mặt nhìn ra thì người mới đến là chủ nhân tòa nhà này. Gã thấy người áo đen thì lập tức lạy phục xuống đất nói:

– Hầu gia đến từ lúc nào? Tiểu nhân tội đáng muôn thác không kịp ra nghênh tiếp.

Thái độ cung kính của gã đối với người áo đen còn trịnh trọng hơn cả đối với Liên Tuyết Kiều.

Người áo đen cười lật nói:

– Người hãy đứng dậy. Đệ tứ quận chúa có tin tức gì về không?

Đại hán vâng lời đứng dậy, thông tay đáp:

– Tại hạ vừa tiếp được tin đệ tứ quận chúa do thần điều báo về phải điều động người đi tiếp viện. Nhưng tại hạ phòng thủ nơi này cũng rất hệ trọng nên phân vân chưa quyết, muốn vào xin chỉ thị quận chúa định đoạt không ngờ lại gặp hầu gia ở đây.

Người áo đen hỏi:

– Người có mang thư của đệ tứ quận chúa trong mình không?

Đại hán cung kính đáp:

– Hầu gia đã muốn coi thì để thuộc hạ xin đưa.

Đại hán nói xong lấy thư ra kính cẩn đặt vào tay người áo đen. Thư viết vào mảnh giấy trắng nhỏ, chữ dày chỉ chút. Người áo đen coi xong biến sắc mặt, tỏ vẻ khẩn trương nói:

– Đệ tứ quận chúa đang gặp tình trạng nguy bách, cần phải giải vây ngay. Nếu để chậm tất sinh đại biến.

Đại hán dường như không biết trả lời ra sao, chỉ đứng cúi đầu, thái độ cực kỳ cung kính.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi lạnh lùng cất tiếng gọi:

– Đơn Chương!

Đơn Chương khom lưng đáp:

– Thuộc hạ kính cẩn chờ lệnh.

Người áo đen hỏi:

– Ở đây người đã phái đi bao nhiêu người?

Đơn Chương đáp:

– Thuộc hạ đã phái mười tay cao thủ đi với quận chúa. Còn những tay ở lại đây e rằng ít người có thể dùng được.

Người áo đen trầm ngâm một lát rồi nói:

– Người lựa lấy hai tên nhanh nhẹn, thuộc đường lối cùng địa thế, nói để chờ ta. Ta phải thân hành đến nơi tiếp viện quận chúa mới được.

Đơn Chương đáp:

– Thuộc hạ xin vâng thượng dụ.

Gã quay ra đi được mấy bước, đột nhiên quay lại nói:

– Đại quận chúa hiện ở đây, Hầu gia đã cùng người hội kiến chưa?

Người áo đen khoát tay đáp:

– Ta đã cùng quận chúa hội kiến rồi.

Đơn Chương thấy sắc mặt người áo đen có điều khác lạ, không dám nói nữa lui thủ lui ra.

Người áo đen thấy Đơn Chương đi khỏi, mới quay lại nhìn Đỗ Thiên Ngạc đang đứng chắn giữa cửa, bảo:

– Mời quận chúa ra!

Đỗ Thiên Ngạc lẩm bẩm: “Một lũ giang hồ thảo khấu, lục lâm đại đạo mà huênh hoang nào Hầu gia, nào quận chúa không biết thẹn mặt. Chẳng lẽ Đỗ mỗ cũng theo hùa các người tâng nhau là Hầu gia, quận chúa hay sao?”

Nghĩ vậy nhưng không biết xưng hô nữ lang áo trắng thế nào cho phải? Ông giả vờ như không nghe tiếng, lạnh lùng nhìn người áo đen với vẻ mặt băng khuâng.

Người áo đen thấy Đỗ Thiên Ngạc lững lờ không nói gì hết, bất giác cả giận lớn tiếng quát:

– Vào mời đại quận chúa! Người không nghe rõ hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc cười thầm trong bụng rồi lẩm bẩm: “Thằng cha này tướng ngũ đoản, mặt điêu ngoa xảo quyệt mà lại muốn có dạng Hầu gia”.

Ông nghĩ vậy lạnh lùng hỏi lại:

– Ông bảo gọi ai?

Người áo đen gâm lên:

– Ta bảo mi mãi, mi mắt đui tai điếc hay sao?

Đỗ Thiên Ngạc chưa trả lời, thì Liên Tuyết Kiều đã vội vàng bước ra tới cửa phòng nói:

– Bọn y đã uống phải thuốc mê thần, trừ nghĩa phụ ta, y chỉ nghe một mình ta mà thôi.

Thượng Quan Kỳ đứng sau Liên Tuyết Kiều vẻ mặt giận dữ hằm hằm nhìn người áo đen.

Người áo đen cười lạt nói:

– Quận chúa kiêu ngạo vừa vừa chứ! Nếu còn chọc giận bản tòa thì bản tòa cho quận chúa nếm mùi đau đớn rồi có bị Vương gia trách phạt cũng đành.

Liên Tuyết Kiều cười hỏi:

– Ngoài cái xiềng của nghĩa phụ tặng cho, không biết Hầu gia còn thứ quyền oai gì nữa để khuất phục ta?

Người áo đen cười lạt nói:

– Kẻ nào đã bị đeo xiềng tức là phạm nhân bản tòa trong tay chấp chưởng hình pháp, dĩ nhiên có quyền dùng trọng hình!

Liên Tuyết Kiều nói:

– Đông, tây, nam, bắc, bốn vị hầu gia tuy trong tay nắm nhiều quyền hành. Nhưng quyền hành để đối phó với người trong vương phủ, gia hình đến quận chúa thì tôi e rằng không được.

o O o